51e jaar. — N° 22. Zaterdag, 20 Februari 1904.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^men per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikel vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

De personen die tot heden hun ABONNEMENT aan den *Postrijder* niet betaald hebben, zijn verzocht ons het bedrag er van te doen toekomen, zoo niet zal er hun door den bri-fdrager eene kwitantie aangeboden worden, met verhooging van 10 centiemen voor kosten van inbeuring.

TONGEREN, DEN 20e FEBRUARI 1904.

VAN ALLES WAT.

Het voornaam vraagpunt waarover socialisten en liberalen het eens zijn en waarvoor zij hand in hand ten strijde trekken, is het onzijdig onderwijs.

Is het aan die voorstaanders van het zoogezegd onzijdig onderwijs, wel onbekend dat zulk onderwijs niet leefbaar is ? dat er geen onzijdig onderwijzer bestaat ?

Neen !

Het is er hun slechts om te doen de jeugd te vergoddeloozen, wat de vergrooting van het leger der oproerlingen moet bewerken.

De gewichtige bekentenissen van mannen van ondervinding, zelfs liberaleu, moeten hen daarvan overtuigen.

« Gij wilt dus eene onzijdige school, schreef Jules Simon, omdat één huisvader op honderd het verlangt : Dit staat gelijk met de bekentenis dat gij de onderwijzers en de onderwijzeressen wilt verplichten hoegenaamd geene wijsgerige of godsdienstige overtuiging te hebben !

» Waren die onderwijzers te vinden, het zouden monsters zijn.

» Het kind zal hen ondervragen : « Is de wereld eeuwig ? Heeft de wereld zich zelf gemaakt ?

» Wat zult gij hierop antwoorden ? Dat zulke vragen verboden zijn ? Maar dan verklaar ik u den doodelijken vijand der vrijheid ! »

Tot daar Jules Simon.

» De onderwijzers onzijdig blijven ? schreet het orgaan der Luikesche radikalen. Dat mag niet, dat ware verraad !

» Wij moeten strijders hebben voor de vrije gedachte.

» Zij die geene vurige liefde hebben voor onze vlag, moeten uit de rangen verdwijnen en plaats maken voor strijders waarop wij kunnen tellen ! »

* * *

In Holland werd het onderwijs op grondslag der onzijdigheid ingericht.

En ziehier wat *De Standaard*, het officieel blad van M. Dr Kuyper, voorzitter van den ministerraad, erover schreef :

« De geloovigen willen er niet van, omdat het onzijdig onderwijs, zonder zedelijke of godsdienstige richting, aan hunne kinderen een onvolledig en vermiekt onderricht geeft ».

De Standaard werd niet tegengesproken wanneer hij verklaarde dat het onzijdig onderwijs alleen het socialism heeft bevoordeeligd.

« Het aantal officieele onderwijzers, zegt bovengemeld blad, aangesloten bij de revolutionnaire partij, is groot genoeg om het een openbaar gevaar te heeten ».

Dat weten onze voorstaanders van het onzijdig onderwijs. Maar nog liever oproerlingen, dan Katholieken !

* * *

KLAAR EN DUIDELIJK. — De onderdrukking van alle vrijheid in Frankrijk, wordt thans algemeen genoemd « het Combism », naar den naam van den franschen hoofdminister Combes.

De « Indépendance », het bijzonderste blad der Belgische liberalen, schijft :

« Ja, het Combism, maar in toepassing gebracht volgens den bestaanden toestand in België.

» Onze tegenstrevers der rechterzijde (de catholieken) mogen gerust zijn : den dag waarop die machtige antiklerikale «tegen den godsdienstig» beweging zal mogelijk zijn bij ons, zullen wij die beweging steunen, geluk wij ze in Frankrijk gesteund hebben. »

't Is duidelijk genoeg. Het volk weze gewaarschuwd.

* * *

De wetgevende kiezingen vallen dit jaar op den zondag van Sinxen.

Een voorstel is in de Kamer neergelegd om ze op een anderen zondag vast te stellen, bij afwijking van de kieswet.

Dit voorstel heeft, naar wij vernemen, geene kans eene meerderheid te vereenigen.

En inderdaad, het getal personen dat met Sinxen op reis gaat is niet zoo groot en de beweegredenen zijn niet zoo dringend, dat men daarvoor den datum zou moeten veranderen, in de wet ingeschreven.

De stemming begint vroeg genoeg om die reizigers toe te laten te stemmen alvorens op reis te gaan.

Eene historische bijzonderheid valt ons hierbij in 't geheugen : 't was juist den Sinxendag, indien wij ons niet bedriegen, die onze goede voorvaderen hadden gekozen om tot de kiezing der gemeentelijke magistraten over te gaan.

Zij stelden die belangrijke daad van het burgerlijk leven onder de aanroeping van den H. Geest.

Bezielen wij ons met hun geloof en de stemmingen van 22 Mei zullen eene nieuwe zegepraal zijn voor de zaak van godsdienst en vaderland !

OVER HET TROUWEN.

Jonge lieden, luistert eens goed.

Gij allen van beide geslachten die er aan denkt in het huwelijksbootje te stappen of die groote lust gevoelt tot trouwen, gelieft eens het volgende in bijzondere aandacht te nemen en wilt deze raadgevingen u ten nutte maken, ten einde gij niet kwalijk zoudt varen en met opene oogen in uw ongeluk loopen.

Gelooft mij dus, jonge mannen en meisjes, wanneer ik u eerst en vooral zeg dat de huwelijke staat wel gewis de lastigste is en de moeilijkste van allen en dat gij geenszins aan trouwen moogt denken, als het maar van uweetwege de zucht is naar een gemakkelijker leven, naar meer vrijheid in doen en laten, die er u toe aanwakkert.

Het is waar dat de huwelijke staat ook deze is, in welke men het meest verdiensten voor het later en beter leven kan vergaderen, want hoe meer men te lijden en te verduren heeft op aarde, hoe meer men hiernamaals zal vergolden worden.

Maar ook, zonder getrouwd te zijn, geraakt men in het eeuwig wederland en wie dus vindt, na zeer ernstig en grondig nadenken, dat het huwelijksleven in eer en deugd en in het volbrengen van al de plichten die het medebrengt, te lastig is, blijve maar liever ongehuwd.

Men verliere niet uit het oog, dat het huwelijk maar mag aangegaan worden in de volgende voorwaarden, ten einde degelijk goed te wezen.

De jonge lieden — van beide geslachten — moeten volledig de jaren van verstand bereikt hebben, ten minste meerderjarig zijn, om te kunnen begrijpen en weten wat zij doen en ook om de noodige schranderheid, rechtschapenheid en kennis te bezitten, welke onmisbaar zijn tot het vervullen van alle plichten en het opvoeden der kinderen, welke God hun zal zenden.

De verloofden moeten beiden gezond van geest en lijf zijn, om in staat te wezen even gezonde en sterke kinderen te hebben, die tot heil der samenleving, flinke mannen en sterke vrouwen zullen worden, met een helder brein.

Daarbij moeten de jonge mannen, elk volgens zijnen rang, een behoorlijk bestaan hebben ; een winstgevend beroep, eene goede bedrijving, eene bloeiende handelszaak, of wel een stiel kennen die leven doet, ten einde het brood en hetnodige onderhoud aan vrouw en dikwijls ook spoedig volzeede kinderen te kunnen verzekeren.

Want, jongelingen en jonge dochters, gelooft het maar vastelijk : *Er is geen grooter vijand van de liefde dan het gebrek.*

Zoo gauw er nood is, verschijnt het misnoegen met de tweedracht en al de kwalen der onenigheid, welke het huiselijk geluk vernietigen.

Zorgt dus, vooraleer te trouwen, dat gij genoegzame hulpmiddelen bezit om uw huishouden recht te houden. Begeeft u tot het huwelijk niet, wanneer gij nog maar half uwen stiel kent of uwe positie nog niet gemaakt is. Weet, jonge mannen *dat uij geenszins het recht hebt* te trouwen, indien gij op voorhand weet en moet bekennen van uwe vrouw vroegtijdig een armoeiloor en van uwe kinderen elendige schepsels te zullen maken.

Dit gebeurt, helaas, maar al te veel op onze dagen ! Jonge gasten, nauwelijks achtien of twintig jaren, trouwen met even jonge meisjes, zonder dat zij eenig toereikend bestaan hebben ; zonder, ja, dat hun lichaam gansch sterk volwassen zij, hun geest genoegzaam verlicht, hun verstand letwat rijp genoeg geworden en spoedig, na weinige jaren, zijn een aantal huisgezinnen te meer in de armoede gedompeld en worden er aldus menigvuldige outeverdenen gevormd, die dwaezlijk de maatschappij vervloeken, op welke zij, ten onrechte veelal, de verantwoordelijkheid hunner zelf gezochte elleude leggen !...

Jonge lieden, denkt er op !

Eer gij in het huwelijk treedt, moet gij de noodige voorwaarden kunnen vervullen, welke onverbiddelijk worden geeischt.

En daarbij zult gij bijzonderlijk zorgen in uwe harten het *goede gevoelen* te bewaren, dat uw oog met hoop en betrouwen naar den milden Opperheer doet wenden, van Wien alle goed komt, daar Hij alleen de machtige is, en alleen bekwaam om u op uwe levensbaan te helpen en te steunen.

PAX

De Encycliek over de Onbevlekte Ontvangenis.

Zooals wij reeds meldden, is op den vijftigsten verjaardag der uitroeping van de Onbevlekte Ontvangenis, eene Encycliek van Pius X verschenen over dit dogma. De *Osservatore Romano* van vrijdag 12 dezer bevat den tekst der Encycliek in 't Latijn en in 't Italiaansch. Ziehier den korten inhoud van dit belangrijk stuk :

De Paus begint met de woorden van Pius IX, waarin deze het dogma der Onbevlekte Ontvangenis omschreef, terwijl hij tevens herinnert aan de geestdrift, waarmee deze uitspraak door de katholieke wereld werd begroet. Hij verlangt en vertrouwt, dat het huidige jubilee met gelijke gevoelens zal worden gevierd. Hij heeft er een voorgevoel van, dat de verwachtingen in bedoelde breve uitgesproken, in eene niet ver verwijderde toekomst in vervulling zullen gaan. Wel zijn de tijden slechter dan ooit voorheen ; maar toch zijn sedert dat tijdstip de genaden menigvuldiger geworden.

De H. Vader herinnert dan het Vatikaansche Concilie, de verklaring der Pauselijke onfeilbaarheid, de pelgrimstochten naar de H. Stad, de gezegende en langdurige pontificaten van Pius IX en Leo XIII, de wonderen van Lourdes, waar de Onbevlekte Ontvangenis op eene buitengewone wijze wordt vereerd.

Er is dus reden om te hopen, want de bevrijding volgt altijd als het kwaad ten toppunt is gestegen. Maar nog een andere reden hebben wij om dien jubilee met luister te vieren. Als wij alles in Christus herstellen willen, vinden wij in Maria den veiligsten en gemakkelijksten weg om tot Christus te gaan.

In verbeelde bewoordingen, brengt Z. H. vervolgens de Katholieke leerstellingen in herinnering, welke betrekking hebben op de verhouding, waarin de H. Maagd staat ten opzichte der verlossing van het menschelijk geslacht. Hoe ze werkelijk onze Moeder is in de bovennatuurlijke orde, daar zij heeft deelgenomen aan het offer van den Calvariberg, en hoe zij nu, aan de zijde van haren zoon gezeten, een machtige Middelares en Voorspreekster is voor de geheele wereld, om allen te brengen tot de kennis en de liefde van den eenigen Verlosser.

Het hoofddoel van het huidige jubilee moet dan ook zijn de ontwikkeling der liefde door een meer nauwgezette naleving van Gods geboden en een meer werkdadig en hart tegen de zonde.

Inderdaad steunt het dogma der Onbevlekte Ontvangenis op de grondige tegenstrijdigheid, welke bestaat tusschen God en de zonde. Daarenboven bestaat de ware godsvrucht tot de H. Maagd in de navolging harer deugden.

Vooral beveelt de Paus ons ter navolging aan Maria's geloof, haar vertrouwen en hare liefde. Hij wijst op haar heldhaftig geloof aan den voet van het Kruis. Daarenboven verschalt de geloovige belijdenis van het dogma der Onbevlekte Ontvangenis ons een tegenstif voor de meeste ernstige dwalingen van onzen tijd, namelijk de ontkenning der erfzonde, van de noodzakelijkheid der verlossing en van de Kerk, 't is te zeggen het rationalism, het materialism en het anarchism, die verderfelijke leer onzer eeuw.

Het vertrouwen en de liefde der H. Maagd ten onzen opzichte zijn in den hemel nog onveranderd gebleven. Wij moeten dus vol moed zijn in den strijd tegen het kwaad.

Volgt eu de afkondiging van het jubilee, zooals wij reeds meldden.

Daarna worden nog verschillende buitengewone volmachten verleend aan de biechtvaders.

De Paus sluit zijnen brief met eene herhaalde betuiging van zijn vertrouwen op de spoedige en machtige hulp der H. Maagd.

JAPAN.

Hedendaags is er alle dagen nieuws van Japan. Daar wordt bijgevolg ook veel van gesproken, maar er zijn er ontelbaar veleu, die er niets anders van weten dan dat Japan daar ergens niet ver van China ligt en dat de Japanezen schuinsche oogen hebben : deze laatste meening is dan nog onjuist.

't Moet dus belang in boezemen, er iets meer over te vernemen.

* * *

Japan is een oost-aziatisch keizerrijk, bestaande uit meer dan 3,800 eilanden die samen eene oppervlakte beslaan van 417 396 vierkant kilometer — (België heeft er 29,456) — en bij de 47 millioen inwoners.

Westelijk heeft het voor geburen China, Corea, russisch Azië, Siberië en het eiland Sakhalin ; het is van die buren afgescheiden door de zeeëngte van Formosa, de oost chineesche zee, de zeeëngte van Corea, de japansche zee en de engte van La Pérouse.

Noordelijk is 't van Kamtchatka gescheiden door de engte der Kouriles. Ten Zuiden strekt het zich uit tot tegen de eilandengroep der Fillippijnen, waarvan het door de eilandengroep Bachi gescheiden is. Zijne oostelijke grenzen worden door den Stillen Oceaan bespoeld.

* * *

Japan is bijna gansch bergachtig ; de waterloopen zijn weinig belangrijk.

Twee uiterste deelen, Liou-Kou en Bonin, hebben bestendig zomer. 't Overige heeft integendeel maar twee maanden schoon seizoen per jaar.

De japanezen zijn in 't algemeen niet geelhuidig gelijk de Chineezen ; de meerderheid is olijfbruin ; enkelen zijn blank. Meestendeels zijn zij klein van gestalte en opmerkelijk in 't dat zoogezegd allen hagelwitte tanden hebben.

Nietegenstaande de vrouw er lamelijk geacht is en de opleiding der kinderen zeer verzorgd wordt, heerscht er ontucht als eene bijna officieele instelling.

* * *

Japan is een grondwettelijk keizerrijk. — Het gestacht van den tegenwoordigen keizer regeert er sed et meer dan 26 eeuwen.

Er zijn 328 senators van prinselijken bloede en 300 gekozen Kamerleden van minstens 30 jaar oud.

Het keizerrijk telt 83 provinciën, die ieder haren algemeenen raad hebben. De hoofdstad van het land is Tokio, in de provincie Mousasi.

De gods diensten zijn er « Shinto » (lienst der geesten), die als officieele godsdienst erkend is, en het « Bouddhism » of eeredienst van Boudha ; er zijn slechts twee katholieke vikariaten.

Japan trekt goud, zilver, koper kolen, ijzer, loud, manganees, antimoonsin, petroel, zwavel, edelgesteenten en kristal uit zijne mijnen.

Tot vóór weinige jaren was er naast de mijnontginning, geen andere nijverheid dan de landbouw. In de laatste jaren hebben handel en nijverheid er evenwel eene ongeloofelijke uitbreiding gekomen.

* * *

Van 33 millioen in 1872, is de bevolking geklommen tot bij de 45 millioen in 1900. Thans is zij bij de zeven-en-veertig millioen.

De uitgaven van den Staat bedroegen 30.805.000 yen in 1867 ; de ontvangsten 35 087,000 yen. (Een Yen is gelijk aan ongeveer 2.66 fr.)

In 1877 waren de uitgaven 48.428.000 yen ; de ontvangsten 52,358 000

Uitgaven 79 435.000 in 1887 ; ontvangsten 88 161,000. In 1897 was het 223.671,000 yen uitgaven en 226 591,000 yen ontvangsten.

De staatsschuld is geklommen van 4,9 10,000 yen in 1870, tot 659 690.000 yen in 1903.

De rijstvelden hebben eene uitgestrektheid van 2.800.592 tan. (Een tan is gelijk aan 9,92 are. De bouwlanden 2,333 636 tan.

De opbrengst, in 1887, was 39 999.000 koku rijst, 15,852 000 kokugerst 28,583 000 kwam aardappelen, 5,989,000 kwan tabak en 7,011,000 kwan thee (Een koku is 180,39 liter ; een kwan 3 3/4 kilogram).

In 1902 was die opbrengst 46,915,000 koku rijst, 20,640,000 koku gerst, 74 683.000 kwan aardappelen, 8,484,000 kwan tabak en 6,830.000 kwan thee.

De mijnopbrengst, in 1886, was 125,888 mom goud, 8.982,577 mom zilver, 16,290,525 kin koper, 3.669,034 kwan ijzer, 3,944.209 kin antimoonium. 669,775 kin manganees, 1,374 209 ton steenkool, 49,115 koku petroel en 10,745,414 kin zwavel. Een mom is 3,75 gram ; een kin, 600 gram ; eene ton, duizend kilo.

In 1901 was de mijnopbrengst 660,155 mom goud, 14 598,749 mom zilver, 45.632-927 kin koper, 18,681,045 kwan ijzer, 911,462 kin antimonium 27.115 884 kin magaanees, 8,945 939 ton steenkool, 985,799 koku petroel en 27,580,487 kin zwavel.

In 1896 waren er 1967 fabrieken met mekanische bewegkracht ; in 1900 waren er 5381. Deze fabrieken bezigen 282.600 werklieden.

In 1891 verwerkten zij 8.995.295 kwan katoen, tegen 38 681,886 kwan in 1901. Zij brachten 7,789.958 kwan garens voort in 1901.

Het getal werkdagen bedroeg 265 in 1891 en 317 in 1901. De werkdag beloopt negentien uren voor vrouwen en mannen !!!

Het dagloon (voor 19 uren arbeid) bedroeg 0,177 yen (46 centiemen) voor de mannen, en 0,085 yen (21 1/2 centiemen) voor de vrouwen, in 1891 ; in 1901 bedroeg het 8.317 yen (82 1/2 centiemen) voor de mannen en 0,206 yen (53 1/2 centiemen voor de vrouwen.

Ziedaar eenige bijzondere gegevens over het land, dat nu in oorlog is tegen den russischen reus.

Japan beschikt in oorlogstijd, over een landsteger van 145,000 man voetvolk, 9,000 man ruiterij, iets meer dan 700 stukken veld- en berggeschut en 7,500 pioneiers.

Zijne vloot bedraagt acht pantserschepen, zeven gepantserde kruisers, vijftien kruisers, tien gepantserde kustwachters, twaalf tegentorpilleurs, 25 torpilleurs en 28 schoolschepen.

GEMEENTERAAD
der stad Tongeren.

Verleden woensdag, hield de gemeenteraad eene belangrijke vergad-ring.

Al de leden, behalve M. Toppet, waren tegenwoordig.

Met 8 stemmen tegen 2, heeft de raad eene leening gestemd van 125,000 fr. ten einde de onkoste te helpen dekken der waterleiding, en om verscheidene buitengewone werken te kunnen uitvoeren, zooals de vergrooting van het kerkhof, het plaveisel van den weg van Henis, het maken van twee klassen in de gemeene jongensschool, enz.

De raad stemt in opcentiemen, op de grondbelastingen 55 %, op het personeel 15 %.

In gevolge eene ministeriele depêche van den Heer Gouverneur der provincie, brengt de raad zekere wijzigingen toe aan het tarief-reglement der waterleiding.

De raad stemt de onmiddelijke afschaffing van het reglement van 11 October laatstleden, betreffende het verkoopen van visch en oranjeappelen op de markten.

Een bijgevoegd crediet van 440,93 fr. wordt gestemd voor de Middelbare school, alsook de onkosten noodig voor de studiën van den buurtspoorweg Tongeren-Bré-Hamont.

Verscheidene artikels, allen van bestuurlijken aard, worden gestemd zonder bespreking.

De lezing der eerste artikels der gemeentebegrooting voor 1904 wordt vervolgens begonnen en zal in eene volgende zitting voortgezet worden.

In de zitting met gesloten deuren, wordt M. Alfred Flacon benoemd tot bestierder der machienen en in het algemeen der waterleiding. — M. Advokaat Georges Meyers wordt lid genoemd van het Armenbureel, in vervanging van M. Jos. Rubens.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt te Tongeren *DONDERDAG 17 MAART.*

Op de markt van TONGEREN van donderdag, waren te koop gesteld : 340 koeien en kalveren, 140 vette varkens en 1195 magere varkens.

LANDBOUWMAATSCHAPPIJ VAN LIMBURG
Comice van Tongeren.

TONGERSCH VEESTAMBOEK
Prijskamp van hoornbeesten.

Art. 1. — Een prijskamp van Hoornvee zal te Tongeren plaats hebben op *Maandag, 29 Februari* 1904.

Art. 2. — De inteschrijven dieren moeten zich juist om 10 uren, op de *Koeimarkt*, plaats van den wedstrijd, bevinden.

Art. 3. — De dieren worden tijdens dezelfde zitting, in buone onderlinge afdeelingen gerangschikt.

Art. 4. — De jury, door het comiteit van het Herdboek aangeweezen, kent, zonder beroep, de prijzen toe, in het programma aangegeven.

Art. 5. — Het staat de jury vrij, geene prijzen toe te kenneu in de wedstrijden, waarin min ver dienstelijke dieren aangebodeu worden.

Art. 6. — In geval een der prijzen van een wedstrijd niet toegekend werd, zoo mag de jury, de premie die eraad verbonden was, voor een anderen wedstrijd bestemmen.

Art. 7. — De dieren worden gerangschikt naar volgorde van verdieuste en zullen allen eene medalie krijgen ; nochtans kan een zelfde eigenaar, slechts eene premie jongeld krijgen in elke afdeeling.

Art. 8. — Het comiteit van het Herdboek, bijgestaan door de leden der jury, zal uitspraak doen in alle moeilijkheden en betwistingen, welke niet in het programma zijn voorzien en die zouden kunnen ontstaan.

A. WEDSTRIJDEN VOORBEHOUDEN AAN DE DIEREN INGESCHREVEN IN HET TONGERSCH-VEESTAMBOEK.

1e Wedstrijd. — *Stieren van allen ouderdom.*
3 zilveren medalies.

2e Wedstrijd — *Koeien hebbende 6 tanden en meer :*
1e prijs 40 frank en zilveren medalie.
2e » 25 » » »
3e » 15 » » »
4e » 10 » » »
5e » 10 » » »

3e Wedstrijd. — *Koeien hebbende geen 6 tanden.*
1e prijs 40 frank en zilveren medalie.
2e » 25 » » »
3e » 15 » » »
4e » 10 » » »

B. WEDSTRIJDEN VOORBEHOUDEN AAN DE LEDEN VAN HET TONGERSCH-VEESTAMBOEK.

4e Wedstrijd. — *Vaarzen met 2 tanden.*
1e prijs 30 frank en zilveren medalie.
2e » 20 » » »
3e » 10 » » »

5e Wedstrijd. — *Vaarzen zonder tanden.*
1e prijs 30 frank en zilveren medalie.
2e » 20 » » »
3e » 10 » » »

6e Wedstrijd. — *Stieren zonder tanden.*
1e prijs 30 frank en zilveren medalie.
2e » 20 » » »
3e » 10 » » »

NAMENS HET COMITEIT VAN HET TONGERSCH VEESTAMBOEK.

De Eere Voorzitter,
A. GRAAF DE GRUNNE.

De Secretaris, L. STRICK. — *De Voorzitter,* C. VROONEN.

☞ De veekweekers die nog KOEIEN en STIEREN in het veestamboek zouden opgenomen willen hebben, kunnen zenbiede op de bijgevoegde keuring die deuzeldfen dag, juist om 9 uren 's morgends, zal plaats hebben te Tongeren op de Vestmarkt.

De dieren die alsdan nog aangenomen worden, kunnen nog mededingen in den prijskamp.

APOTHEEK. — ZONDAGRUST.
Zondag zal de apotheek van
M. HUYDTS
alleen openblijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

ZEEAVONTUREN.

3de VERVOLG.

Hij had een gekleurde photographie in de hand, het portret van een forsche bloode vrouw van omstreeks 40 jaar, met kolossale oorringen, naar de mode van 1860.

« S. Moran. Sternersen, ov. 1867, » stond er onder.

— De oude vrouw is uitgestapt, zegde Kitchell, dea te beter voor ons ; geen erfgenamen die den geus er in kunnen steken ; en, waarlijk, daar hebben wij een testament !

De eenige bijzonderheden in het testament waren de bevestiging van het overlijden der vrouw, en de overdracht van « de bark bekend als en zeilende onder den naam van de « Lady Letty, » aan hun eenige en welbeminde dochter, Moran. »

— Goed zoo, zegde Wilbur.

De kapitein beet op zijn knevel, en sloeg toen woedend met de vuist op de schrijftafel.

— De bark behoort ons ! riep hij met iets uitdagends in zijne stem. Om dat testament geef ik niet ! Ik ben niet zoo geheel op de hoogte van de wet, maar ik zal dat zaakje wel in orde maken.

— Op welke wijze ? vroeg Wilbur.

Kitchell wierp het testament door het raam in zee.

— Zoo, antwoordde hij. Ik ben de erfgenaam Ik heb de bark gevonden ; van mij is zij, en van mij blijft zij — dat wil zeggen, van u en mij.

Maar Wilbur had zelfs den tijd niet, om zich geheel te verheugen in zijn bezit, toen hem plotseling iets inviel. Het meisje, dat bij aan boord der bark had gevonden, het meisje met de schoone, Noorsche type. Dat was ongetwijfeld de dochter, Moran. Aanstonds begreep hij alles : de twee onafscheidelijken, vader en dochter, waren beiden zeelie ; samen hadden hun leven aan boord doorgebracht, en de « Lady Letty » was hunne illusie, hun eertucht en eindelijk was het schip geheel hun eigendom geweest.

Toen kwam deze ongelukkige reis — misschien de eerste op hun nieuw vaartuig — de brand in de kolen — de schrik van het scheepsvolk en hunne vlucht van de bark, en het kloeke besluit van vader en dochter, om de « Letty » binnen te brengen, al was het dan ook alleen met hun beiden. Het was hen niet gelukt ; de vader was gedood door het gat ; het meisje was, althans voor het oogenblik bedwelmd. Doch de bark was niet onbeheerd. De eigenaar was aan board. Kitchell had ongelijk ; zij behoorde hun niet toe ; het berghoon zou hun geen stuiver opbrengen.

Een oogenblik gevoelde Wilbur de bitterste teleurstelling toen hij zijne dertig-duizend dollars zag verdwijnen.

Toen deed de gewoonte zich weer gelden. De belastingbetaler was aanstonds in hem dan de vrijbuiter. Hij gevoelde dat het zijn plicht was, te zorgen dat het meisje niet te kort werd gedaan. Kitchell moest gewaarschuwd worden — hij moest vernemen, dat Moran, de dochter, de erfgenaame van den kapitein, aan boord van den schooner was, dat de jongen achter het roer een meisje was.

Bij nader overleg ging dit echter niet. De ruwe Kitchell moest in geen geval weten dat er een meisje aan boord was van den schooner, waar hij eene onbeperkte macht uitoefende ; hij mocht zelfs niet weten, dat zij de erfgenaame van den overleden kapitein was. Wilbur beseffe dat er in Kitchell twee menschen waren : Kitchell, de belastingbetaler, die eerbied had voor de wet, was een zwakkeling in vergelijking met Kitchell, den zeeschuimer en vrijbuiter, die eene prooi in het oog had.

— Jongen, zegde de kapitein, al de papieren bij elkaar pakkend, breng dit naar mijne koei en verberg het onder het stroei. Wacht even, voegde hij er bij, toen Wilbur wilde heengaan. Ik ga mee. Wij moeten den kapitein nog begraven.

Den geheelen middag had Kitchell whisky gedronken uit de karaf die hij in de kajuit gevonden had ; nu stond hij wankelend op ; hief zijn glas omhoog en riep :

— Jongen, op de gezondheid van Kitchell, Wilbur en C^e, zeeschuimers, onbeperkt. Wat zegt gij daarvan ?

— Ik zou maar zeker moeten weten, dat wij recht hebben op de bark, antwoordde Wilbur.

— Recht erop — ra — recht erop, hikte de kapitein. Bij mijn ziel, ik zou wel eens willen zien, wie haar nu nog aan Alvinza Kitchell zou ontnemen.

— Nu, dan zooveel te beter, zegde Wilbur, de papieren in den zak stekend.

Zij gingen samen naar het dek.

De begrafenis van Kapitein Sternersen was geen aangenaam werkje, Kitchell, die nog al veel whisky opbad, stond op het dek en gaf zijne bevelen, terwijl hij nog steeds dronk uit een der karaffen, die hij mee naar boven had genomen. Hij had de zakken van den doode reeds geledigd, en zelfs de laarzen en de pelsen muts genomen.

Van de bezaan werd een stuk afgesneden en het lijk daarin gerold. Toen beval Kitchell de pickeval uit te scheren en het te gebruiken voor het zeildoek om het lijk in te wikkelen. De roode en witte vlaggen, de noodsignalen, zaten er nog aan.

— Laat ze zitten. Laat ze zitten, beval Kitchell. Zij kunnen als lijkkleed dienst doen. Alles klaar ? Help dan, om het over boord te zetten !

Wilbur zag naar den schooner en zag tot zijne groote blijdschap, dat Moran niet op het dek was. Opeens scheen er iets in de benevelde hersenen van den kapitein op te komen.

— Ik kan hem toch niet zonder zijn tanden begraven, zegde hij plechtig. Hij sloeg het zeildoek weer open en stak den doode het gebit in den mond. De oude man zou mij niet met rust laten, als ik zijn tanden hield. Zeg ! zie eens, ik heb ze onderste boven gezet. Nu, het komt er niet op aan, voor den ouden Bill hindert het niet, wel Bill, u kan het niet schelen, hé ? Opeens begon hij te schateren. Verbeeld u dat iemand begraven wordt met zijn tanden onderste boven. Neen, maar, dat is een grap. Help oom Bill nu eens opheffen, klaar ? vooruit dan maar !

Hij liep naar de verschansing, en wuifde met zijn hoed.

— Dag, oude Bill, vaarwel. Daar gaat bij, met het noodsignaal om het lijf. H. B. Ik heb hulp noodig. Zie, daar komen de haaien ! Zie ze vechten ! Zie ze den ouden Bill eens beetpakken ! Ik heb hulp noodig. Dat geloof ik ook, oude Bill.

Wilbur zag eens over de verschansing in het opgezweepte, schuimend water, en deinde vo afkeer terug. Maar in minder dan dertig seconden was de zee weer kalm, en was er geen haai meer te zien.

— Ga nu met de papieren naar de « Bertha », gebiet Kitchell. Ik blijf hier om te zien of er nog wat te vinden is. Ik moet de kast van het eene eind tot het andere onderzocht hebben, eer ik hier vandaan ga. Ik laat er geen stukje in, verstaat gij ? schreeuwde hij, rood van onnoodige woede.

Wilbur keerde met de twee Chineezen naar den schooner terug. Hij vond het meisje, zittend op dezelfde plek als toen hij heenging, en met vagen blik om zich heen ziende.

— Gij heet Moran, niet waar ? vroeg hij. Moran Sternersen.

— Ja, zegde zij na eenige oogenblikken, en zag toen nieuwsgierig naar een eind geteerd touw dat op het dek lag.

Meer was er niet uit haar te krijgen. Wilbur sprak een heele poos met haar, en trachtte haar den to-stand duidelijk te maken, doch blijkbaar begreep zij er niets van. Alleen antwoordde zij iederen keer, dat haar naam genoemd werd ;

— Ja, ja, ik ben Moran.

Ten einde raad, liet Wilbur haar met rust.

— Wat moet ik nu beginnen ? mompelde hij. Wat een toestand ! Als ik het aan den kapitein vertel, is het meisje verloren. Hij zou haar vermoorden, of nog iets ergers doen, misschien wel allebei. Vertel ik het hem niet, dan is zij haar gebooterecht en 60,000 dollars kwijt, en zij staat alleen in de wereld. Daar hebben wij het al, voegde hij erbij, luisterend naar de geluiden, die van het schip kwamen.

Razend geworden door den drank, liep Kitchell met de bijl in de hand heen en weer in de kajuit ; hij wierp glaswerk stuk en hakte in het hout, terwijl hij luidkeels een dronkemansliedje zong.

— Dat is nu de man, met wien ik te doen heb, mompelde Wilbur. Heel bemoedigend, en er is niemand, om mee te spreken. Met een Chinees en een versuft meisje is een olijfakker is niet veel te beginnen. In zoo'n toestand b n ik nog nooit gewest. Ross Wilbur, en nog wel beel alleen. Wat duivel, zal ik beginnen ?

Tot zijne verwedering moest hij bekennen, dat Kitchell, lichamelijk en geestelijk hem de baas was. Hij was sterker en slimmer. Hij was nu in zijn element, en hij was de bevelhebber van het schip. Aan wal was het iets geheel anders geweest. Daar, met de policie tot hulp, had Wilbur geweten hoe te handelen.

— Ik kan er toch niet bij blijven staan, en toezien, dat hij alles plundert en vernielt, wat haar toebehoort. Wat kan ik doen ?

En opeens terwijl hij zoo dacht, werd de zon van de lucht weggeveegd, de horizon verduisterde en verdween, een lange witte strep schuim werd over de zee gezweept en kwam sissend aanvliegen. Een holle klank ruischte over het water, zwol aan, en werd snel tot ontzettend geraas.

De lucht werd ijzig kil. Toen schoot een rukwind uit, en de hemel sloot zich over den woesten oceaan, als het deksel over een kokenden pot. De zeilen van den schooner, die niet vastgemaakt waren, rukten zich bij de eerste windvlaag los, en begonnen heen en weer te slaan.

De Chineezen gingen op het dek liggen, en klemden zich overal aan vast. Zij waren machteloos — verlamd van vrees. Charlie hield zich vast aan een stag, met den arm boven zijn hoofd, als om een slag af te weeren. Wilbur greep met beide handen de verschansing, in de verwachting, den schooner naar den kelder te zien gaan ; zijne eenige gedachte was, dat het einde naderde.

Hij had wel eens gehoord, hoe plotseling zulke buien in tropische streken kunnen opkomen, maar deze had zich vertoond met de snelheid van een « changement à vue » op het tooneel. De schooner kwam dwarszeesch te liggen. Het was het begin van het einde — nog zoo één golf, en het schip was weg !

— En gij noemt u zeelieden ! Wilt gij dan verdrinken als ratten op een plank ?

Een stem die Wilbur niet kende, drong luid als trompetgeschal door het vreselijke gebuil van wind en zee. Hij keerde zich om en zag Moran, het meisje van de « Lady Letty » rechtop staan op het halfdek, de hand aan het roer. De verwarring van het oogenblik, die het verstand van het scheepsvolk benevelde, had het hare opgeklaard. Zij was tot zichzelven gekomen en stond daar, woest, trotsch, gebiedend en prachtig in haren toorn om hunne zwakheid en lafhartigheid

Hare zware wenkbrauwen trokken zich samen boven hare vlammende oogen, haar hoed was afgewaaid, haar dikke blonde vlechten slorgen haar in het gelaat en wogen in den wind. Terwijl zij tegen de mannen schreeuwde en hevige ebaren maakte zakte de wijde mouw van haar oliejekker naar beneden, zoodat haar beeedenarm te zien kwam, die, krachtig, rond en blank, scherp afstak tegen de gebruinde hand en pols. Zij was verontweerdigd over de lafhartigheid van het scheepsvolk.

— Kom aan, mannen ! Vooruit dan ! Scheer uit de stagzeil vallen, maak ze vast aan de vanglijn van de boot, pas ze buiten het want langs, en maak ze vast aan de bolders vooruit. Ziezoo, daar komt ze reeds op.

De sloep was door de stortzeeën volgeloopen en Moran was op het dekdeeld gekomen haar te gebruiken als zeeanker om haar aan den boog vast te maken in plaats van aan den achtersteven.

De « Bertha » gehoorzaamde onmiddellijk en zwaaide rond en kwam met den kop op de zee te liggen. Het was een meesterstuk van zeemanskunst, te midden van het grootste gevaar bedacht en uitgevoerd, en de schooner was er door gered.

Zij hadden echter weinig tijd om aan zichzelf te denken. Aan boord van de bark stonden de zeilen nog steeds bij. De sterke wind wierp de « Lady Letty » plat op zijde ; met een ruk werd het bovenzeil weggeslagen, en het schip reesweer. Doch de lading was in beweging gekomen. De bark was verloren.

Door het vliegende schuim en zeewater en de regendruppels zag Wilbur even Kitchell, die nog altijd met zijn bijl aan het hakken was. De « Lady Letty » helde over, totdat de masten het water raakten, en lag het volgende oogenblik het onderste boven. Nog even waren haar kiel en roode ijzeren bodem door den nev